

Endvidere skal tillige f.eks. kunder, der på grund af en afgørelse fra Finanstilsynet om værdiansættelse af pengeinstituttets engagementer bliver berørt af afgørelsen - selv om selve afgørelsen formelt set alene er rettet mod instituttet - også betragtes som part. Det må i øvrigt i de enkelte sager bero på en konkret vurdering af sagen, herunder afgørelsens art, hvem der i den enkelte sag efter den foreslåede bestemmelse skal betragtes som parter. Det bemærkes dog, at kunder, der efter forvaltningslovens almindelige partsbegreb ikke ville kunne opnå partsstatus, heller ikke efter lovforslagets bestemmelser vil kunne få det, ligesom det heller ikke er alle, der har en »interesse« i en sag, der vil kunne opnå partsstatus.

Til nr. 11

Ændringen er alene af redaktionel karakter.

Til nr. 12

Advokat, dr.jur. Jan Schans Christensen anfører i sin eneudredning, side 144:

»Erhvervsankenævnet har imidlertid yderligere fastslået, at selv hvor Finanstilsynet på baggrund af en konkret klage iværksætter en undersøgelse vedrørende et pengeinstitut overholdelse af god pengeinstitutpraksis, bliver den, som har indgivet klagen, ikke part i sagen vedrørende undersøgelsen. Han eller hun har dermed ikke krav på at få aktindsigt i, endsiige ret til at fremsætte sine bemærkninger til, den redogørelse fra pengeinstituttet, som Finanstilsynet indhenter foranlediget af klagen. Og han eller hun har dermed heller ikke mulighed for at vurdere, om og i hvilket omfang Finanstilsynet følger sagen, eller for at påklage Finanstilsynets afgørelse, hvis Finanstilsynet efter at have foretaget sin undersøgelse ikke finder anledning til at foretage sig yderligere over for pengeinstituttet.«

Den foreslåede bestemmelse åbner mulighed for, at Finanstilsynet under særlige omstændigheder tillige kan give kunder m.fl. en eller flere partsbeføjelser. Anvendelsen af bestemmelsen forudsætter, at der er tale om en sag, der vedrører tilsynet med, at pengeinstitutter drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god pengeinstitutpraksis, samt at sagen har en direkte og væsentlig betydning for den pågældende. Partsbeføjelser efter denne bestemmelse kan

ikke tilkendes juridiske og fysiske personer i deres egenskab som nævnt i stk. 2 og 3.

Finanstilsynet er ikke klageinstans for kunders klager over pengeinstitutter. Privatkunder kan få deres klager over et pengeinstitut behandlet i Pengeinstitutankenævnet, og erhvervs kunder hos domstolene. Langt de fleste kundeklager henhører under Pengeinstitutankenævnet eller domstolene, allerede fordi klagen vedrører forhold uden for Finanstilsynets kompetence, f.eks. formueretlige tvister.

Finanstilsynet kan således kun skride ind over for en generel eller principiel adfærd i strid med god pengeinstitutpraksis, hvis der er tale om en praksis fra pengeinstituttets side og ikke blot en adfærd i et enkeltstående tilfælde. Der kan dog forekomme tilfælde, hvor det påklagede forhold kan tages op af tilsynet på baggrund af et enkeltstående tilfælde, forudsat at tilfældet er udtryk for en generel adfærd i strid med redelig forretningsskik.

Når Finanstilsynet har taget en sag op vedrørende redelig forretningsskik og god pengeinstitutpraksis, har det hidtil alene været det berørte pengeinstitut, som blev inddraget som part i sagen. Da det imidlertid ikke kan afvises, at der i konkrete sager af den her omhandlede beskaffenhed kan være forhold, som har direkte og væsentlig betydning for en kunde m.fl., foreslås det med denne bestemmelse, at der tillægges tilsynet adgang til - gennem et konkret skøn inden for rammerne af bestemmelsen - at tillægge kunden m.fl. visse partsbeføjelser.

Det forhold, at sagen skal have væsentlig betydning for kunden m.fl., er udtryk for, at der skal indlægges et væsentlighedskriterium i tilsynets skøn.

Ved vurderingen af, om partsbeføjelser skal gives, skal Finanstilsynet foretage en afvejning af f.eks. kundens interesse i at kunne benytte kendskab til sagens dokumenter og hensynet til beskyttelsen af fortrolige oplysninger om de virksomheder, der er under tilsyn.

Endelig skal Finanstilsynet foretage en afgrænsning af, hvilken del af sagen der vedrører den pågældende. Tildeling af partsbeføjelser efter stk. 4 forudsætter, at sagen kan afgrænses. Da Finanstilsynet selv er nærmest til at foretage en afvejning af de berørte interesser, foreslås det, at kompetencen til at træffe afgørelse om en eller flere partsbeføjelser ligger hos Finanstilsynet.